కథ

ఇద్దరూ ఇద్దరే

''శ్రీపతిగారూ! రెడీగా ఉన్నారా?'' అంటూ అవధాని ఇంట్లోకి అడుగు పెట్టాడు.

అవధాని పెళ్ళిళ్ళ పేరయ్య! పెళ్ళి చూపులకి వెళ్ళాలని శ్రీపతి అప్పటికే రెడీగా ఉన్నాడు. శ్రీపతి తనతోబాటు తన మూడేళ్ళ కొడుకుని కూడా ముస్తాబు చెయ్యడం అవధాని గ్రహించి ''ఏమిటండీ! బాబుని కూడా పెళ్ళి చూపులకి తీసుకు వస్తున్నారా ఏమిటి కొంపదీసి'' కంగారుగా అడిగాడు.

''అవును అవధానిగారూ! ఈ పెళ్ళి చూపులు నిజానికి నాకో భార్య అవసరమై కాదు. వాడికో తల్లిని ఏర్పరచటం కోసమే! వాడి తల్లి ఎలా ఉంటుందో వాడు చూసుకోవటానికి వాడు తప్పక రావల్సిందే!'' శ్రీపతి చెప్పాడు.

''భలే వాళ్ళండి మీరు. మాంసం తినేవాళ్ళంతా ఎముకలు మెళ్ళో వేసుకు తిరుగుతారా? శుభమా అని మొదటిసారి పెళ్ళి చూపులకి వెళ్తూ కొడుకుని కూడా వెంటబెట్టుకుపోవడం మాత్రం బావోలేదండీ!'' కాస్త చిరాకుగా అన్నాడు అవధాని.

''అంటే..అంటే మీరు వాళ్ళకి అన్ని విషయాలు పూర్తిగా చెప్పలేదా?'' రెట్టిస్తూ కోపంగా అడిగాడు.

''అబ్బా! చెప్పానండి! వాళ్ళకి కావలసిన వరకు వివరాలు తెలిపాను. అయితే మాత్రం ఇప్పుడే బాబుని వాళ్ళు చూడటం అంత బావుండదు కదా..'' సర్దిచెబుతున్నట్టు అన్నాడు.

''లేదండి! నాకు ఇదివరకే పెళ్ళయినట్టు..నా భార్య మరణించినట్టు నాకో కొడుకున్నట్టు ఇప్పుడు నేనీ పెళ్ళి కేవలం నాకోసమే కాక వాడికో తల్లిని తేవడం కోసం ముందుకొస్తున్నట్టు- అన్ని విషయాలు వాళ్ళకి పూర్తిగా అర్థం కావాలి. వీటన్నిటికి వాళ్ళు ఇష్టపడితేనే పెళ్ళి కుదురుతుంది. లేకపోతే లేదు..అంతే!'' స్థిరంగా చెప్పి తిరిగి అతనే వాచ్ వంక చూసి ''పదండి..పదండి అవతల వాళ్ళు మన కోసం ఎదురు చూస్తుంటారు'' అంటూ స్కూటర్ స్టార్ట్ చేశాడు.

అవధాని మనసులోనే మధనపడుతూ స్కూటర్ ఎక్కి కూర్చున్నాడు.

నిజానికి అవధాని శ్రీపతికిది రెండో పెళ్ళి అన్న విషయం పెళ్ళివాళ్ళకి చెప్పాడు కానీ అతని కొడుకు సంగతి మాత్రం చెప్పలేదు.

పెళ్లికూతురు ఇంట్లో అందరూ అవధానిని శ్రీపతిని ఆదరంగానే చూశారు. టిఫిన్లు కాఫీలు అయ్యాక పెళ్ళికూతురు తండ్రి శ్రీపతితో

''వచ్చినప్పట్నించి చూస్తున్నాను. అలా మౌనంగా ఉన్నారేం? మా విశాల మీకు నచ్చిందా? ఏకాంతంగా మాట్లాడాలని ఉంటే చెప్పండి ఏర్పాటు చేస్తానాగదిలో..'' అన్నాడు.

శ్రీపతి మనసు పరి పరివిధాలా ఏవేవో ఆలోచిస్తోంది. విశాలకేసి మరోసారి చూశాడు. ఆమెది చామనఛాయ. అయినా మనిషి చాలా కళగా ఉంది. శ్రీపతి తనని చూసేసరికి విశాల ప్రయత్నంగా అతన్ని చూసి నవ్వింది. దాంతో శ్రీపతి తడబాటు పడుతూ- ''అబ్బే-మాట్లాడాలనేం లేదు కానీ అవధాని గారు మా గురించి అంతా చెప్పే'ఉంటారు'' అన్నాడు.

''చెప్పారండి! ఇంతకీ మీ ఆవిడ ఎలా చనిపోయారు?'' విశాల తండ్రి అడిగాడు.

''అదో విషాద కథండి! ఆమె మొదట్నుంచి అజాగ్రత్త మనిషి. దానికితోడు మతిమరుపెక్కువ! ఓరోజు గ్యాస్ సిలెండర్ లీకవుతున్నా పట్టించుకోలేదు. స్టౌ వెలిగిద్దామని అగ్గిపుల్ల గీసేసరికి మంటలు ఉవ్వెత్తున రేగాయి. జరిగిన దుర్ఘటనలో నా ప్రమేయం ఉందేమోనని అంతా నన్ను అనుమానించారు. నేనా టైమ్‌లో ఆఫీసులో ఉండటం పైగా గ్యాస్ వాసన వస్తున్న విషయం మా పక్కింటావిడ ఆరోజు ఉదయం నుండి మా ఆవిడకి చెబుతున్నా ఆమె పట్టించుకోలేదన్న విషయం అందరికీ తెలిశాక మాత్రమే అందరూ నా పట్ల సానుభూతి చూపారు. నిజంగా కొద్ది రోజులు నరకం అనుభవించాను. ఇంత సంస్కారం ఉందనుకుంటున్న నేను నా భార్యను చంపుకునేంత క్రూరంగా ఆలోచిస్తానని అందరూ ఎలా అనుకున్నారా అని అందరి మీదా నాకు కోపం వచ్చింది. పైగా ఆమె పోయాక నా బాధలు వర్ణనాతీతం! వీడ్ని పెంచటం..తల్లి లేని లోటు తీర్చటం నా వల్ల కాలేదు! వీడు అనాథ కాకూడదన్న ఇంగితంతోనే బ్రతుకుతున్నానంటే నమ్మండి!'' బాధతో శ్రీపతి గొంతు తడారిపోయింది.

అనాథ అవటం అన్నమాట వినగానే విశాల తండ్రి ఒక్కసారిగా ఉలిక్కిపడి

''అనాథ అవటమా?'' అంటూ ఆత్రుతగా అడిగాడు.

శ్రీపతి తన కొడుకు తల నిమురుతూ-''వీడు నా కొడుకు. పేరు శ్రీనివాస్! తల్లి లేని దురదృష్టవంతుడు! వీడి భవిష్యత్తు ఆలోచించే నేనీ నిర్ణయం తీసుకుంటున్నాను'' చెప్పాడు.

అది వినగానే విశాల తండ్రి మొహంలో రంగులు తిరిగాయి. సూటిగా అవధాని మొహంకేసి చూశాడు.

అవధాని వెంటనే మొహం చాటేసి శ్రీపతిని చూస్తూ ''ఇప్పుడివన్నీ తవ్వుకోవటం ఎందుకులెండి శ్రీపతిగారూ!'' మాట మార్చాడు.

విశాల తండ్రికి అసలు సంగతి అర్థమైపోయింది. అవధానికి కూడా ఇక ఈ పెళ్ళి సంబంధం కుదరదని తెలిసిపోయింది. మర్యాద పూర్తిగా పోగోట్టుకోక ముందే శ్రీపతిని వెంటనే బయలుదేరదీశాడు.

మరోవారం గడిచాక అవధానిని కలిసి పెళ్ళికూతురు అభిప్రాయం, అతని తండ్రి ఏమన్నారో ఆ సంగతి అడిగాడు. దాంతో అవధానికి కోపం వచ్చి, ''మీరేం మనుషులండి బాబూ! ఏదో మీకు సాయం చేద్దామని మీ బాధలు చూళ్ళేక అటు మీ కుర్రాడి భవిష్యత్తు బాగుండాలని మీకోదారి చూపబోతే మీరేమో అంతా అడ్డం త్రిప్పేశారు. మీకు అబ్బాయి ఉన్నాడన్న సంగతి పెళ్ళయ్యాక వాళ్ళకి చెప్పొచ్చు గదా..ఇంతలోనే కొంపలేమీ మునిగిపోవుగా..'' గట్టిగా అన్నాడు.

''లేదు అవధానిగారూ! వివాహం అనేది పవిత్రమైన కార్యం! ఇందులో సందేహాలు అనుమానాలు ఉండకూడదు! వాళ్ళకి అన్ని విషయాలు తెలిసి వాళ్ళుగా వాళ్ళు ముందుకొస్తేనే వివాహం జరుగుతుంది. లేదా ఇలాగే ఉండిపోతానీ జన్మకి!'' బరువుగా అన్నాడు.

''అంతేనండీ! మీరు ఇలాగే ఉండిపోతారీ జన్మకి!'' కసిగా అనేసి వెళ్ళిపోయాడు అవధాని.

కాలం గడుస్తోంది. అవధాని అన్నట్టుగానే పెళ్ళయి భార్య చనిపోయిన వ్యక్తికి పిల్లనివ్వడానికి ముందుకొచ్చే వాళ్ళు చాలా మంది కనిపించారు. కానీ అతనికో కొడుకున్నాడన్న సంగతి తెలిసే సరికి చాలామంది మొహం చాటేశారు.

పదేళ్ళకాలం పరుగులు పెడుతూ సాగిపోగా శ్రీపతికి నలభై ఏళ్ళొచ్చాయి. ఈ పదేళ్ళలోనూ శ్రీపతి కొన్ని సంబంధాలు చూశాడు. ఎన్నో అనుమానాలను, అవమానాలను చవి చూశాడు. ఫలితంగా కొంత అనుభవం వచ్చింది. ఆ అనుభవం అతనిలో మార్పు తెచ్చింది. అతని అభిప్రాయాలలో మార్పు తెచ్చింది. జీవితంలో కొన్ని వాస్తవాలు గోప్యంగా ఉంచటంలో తప్పు లేదనిపించింది. దాంతో అవధాని ఎక్కడున్నాడా అని అతని అవసరం వెతికిపట్టుకుంది.

హోటల్‌లో అవధానితో అన్ని విషయాలు చెప్పి- చివరికిలా అన్నాడు.

''అదండి సంగతి అవధానిగారూ! అబ్బాయిని రెసిడెన్షియల్ కాలేజీలో చేర్పించాను. వాడి చదువు వాడి ఆటల్లో వాడు హాయిగా ఉంటున్నాడు. అసలు వాడిక్కడ ఉండటం లేదు. ఎటూ నే ఒంటరిగాడినే! మంచి సంబంధం ఉంటే చెప్పండి! పెళ్ళి చూపులకి నేనొక్కడినే వస్తానులెండి! తర్వాత అబ్బాయి సంగతి మెల్లిగా మూడో మనిషి ద్వారా చెప్పిద్దాము. ఇందులో మనం మోసం చేసేదేమీ లేదు! ఏమంటారు?''

శ్రీపతి మాటలు విన్న అవధాని క్షణంబాటు నివ్వెరబోయాడు.

వెంటనే సర్దుకుని ''శుభస్య శీఘ్రం! నాకు తెలిసి ఓ మంచి సంబంధం ఉంది. రేపే వెళ్ళి చూద్దాం..'' హుషారుగా అన్నాడు. చాలా రోజుల తర్వాత మంచి వార్త విన్నానన్న సంతోషంతో బాటు విధి వేసిన చిక్కుముడిని కాలం పరిష్కరిస్తుండటం అవధానిని మరింత ఆనందపెట్టింది.

ఆ మర్నాడు- ఇద్దరూ పెళ్లిచూపులకెళ్ళారు.

పెళ్ళికూతురికి తండ్రి లేడు. మేనమామ అన్ని విషయాలు చూస్తున్నాడు. కాస్సేపయ్యాక పెళ్ళి కూతుర్ని తీసుకొచ్చేరు. అమ్మాయికి ముప్పై ఐదుకి మించి ఉంటుంది వయస్సు! వయసుతోబాటు వచ్చే హుందాతనం వల్ల మనిషి ఆకర్షణీయంగా ఉంది. అమ్మాయిలో లోపం లేకపోయేసరికి అన్ని విధాలా బావుందీ సంబంధం అనుకున్నాడు శ్రీపతి.

అనుకోవడమే ఆలస్యం వివాహం కూడా తొందరలోనే జరిగింది. పెళ్ళి సింపుల్‌గా అయినా అమ్మాయి మేనమామ ఉన్నంతలో బాగానే చేశాడు. ఎట్టకేలకు తను ఒంటరి జీవితానికి స్వస్తి చెప్పి మళ్ళీ వైవాహిక జీవితాన్ని చవి చూడబోతున్నానని సంతోషంతో తేలిపోయాడు శ్రీపతి!

తొలిరేయి గదిలో ఆమెకి మె గా తన గురించిన పూర్తి వివరాలను సౌమ్యంగా చెప్పాల నిశ్చయించుకుని..ఆమె రాగానే..''మీరు అదే నీవు..నీ ఓ విషయం చెబుదా మని..'' నోటమ్మట మాట రాలేద శ్రీపతికి!

అతనలా తడబడటం చూసి ఆమె నవ్వింది. ఆ నవ్వు చూసేసరికి శ్రీపతి మదిలో ఏవేవో జ్ఞాపకాల పొరలు విచ్చుకు న్నాయి. ఆమెను ఇదివరకే చూశ న్న సంగతి గుర్తొచ్చింది. పైగా పేరు విశాల. అంతే! ఒక్క రిగా ఆమె ఎవరో అతనికి అర్ధమై..ఆనందం పెల్లుబికి ల చేతులు పట్టుకుని వూపుతూ–

''నువ్వు..నువ్వు ఆనాటి వి లవే కదూ!'' అన్నాడు. అవునన్నట్లు ఆమె తలవూపి

''నేను మీకో విషయం చెప్పా మన పెళ్లిచూపుల రోజు నుండి అనుకుంటున్నా. నాకా కాశాన్ని మీరు ఇవ్వడం లేదు. ఎవరూ మీతో నన్ను మాట్లా నివ్వలేదు'' కాస్త బాధగా అన్నది.

''ఇంకా చెప్పేదేమిటి విశా! మన పెళ్ళి ఏనాడో స్వర్గంలో నిశ్చయమైపోయింది. పోతే నా టైమ్ బాగా లేక కొంచెం ఆలస్యం అయింది అంతే'' బావుకతతో అన్నాడు.

''అదికాదండి! ఆరోజు మీ పెళ్ళికి మా వాళ్ళు ఒప్పు కోకపోవడానికి, ఈసారి వొప్పుకోవ నికి ఓ కారణం ఉంది!''

''కారణమా? ఓహో! అప్పు మీ నాన్న నా కూతురికి ఇంతకంటే మంచి అల్లుడు రక్కపోడానని బడాయికి పోయాడు''

''అది కాదండి! ఇప్పుడు రూ నేనూ ఒకే నావలో ప్రయాణిస్తున్నాం!''

''అంటే?''

''అవునండి! మీకూ ఇదివర పెళ్ళయింది! నాకూ ఇది వరకే పెళ్ళయింది!''

''విశాలా! ఏమంటున్నావ్? నీకు ఇదివరకే పెళ్ళ ఉందా?''

''అవునండి! పెళ్ళయి ఏడాది గడవక ముందే ఆయన బస్సు ప్రమాదంలో చనిపోయారు! ఆయన పోయాక నేనూ చచ్చిపోదామని ఎన్నిసార్లో ప్రయత్నించాను కానీ కడుపుతీపితో ఆ పని చెయ్యలేకపోయాను. ఆ తర్వాత పుట్టిన పసికూనని ఒంటరిగా వదిలేసి వెళ్ళలేకపోయానండి!'' వెక్కిళ్ళు పెడుతూ విశాల రోదించింది.

శ్రీపతి నిర్ఘాంతపోయాడు. వాస్తవం జీర్ణించుకోవడానికి కాస్త సమయం పట్టింది. ఒక్కసారిగా తను అగాధంలోకి జారి పోయినట్లనిపించింది.

కోపంతో ఊగిపోతూ ''రాక్షసీ! నన్ను మోసం చేశావు!'' గట్టిగా అరిచాడు.

''లేదండి! మిమ్మల్ని మోసం చేద్దామన్న అభిప్రాయం ఏమాత్రం లేదండి! మీరంటే నాకు చాలా ప్రేమ! మీ నిజా యితీ అంటే మరింత గౌరవం! ఎట్టి పరిస్థితుల్లోనూ మీకీ విషయం పెళ్ళికి పూర్వమే తెలియాలని ఎంతో ప్రయత్నిం చాను..'' దుఃఖంతో విశాల రొప్పుతూ ఆగిపోయింది.

''అసలు దోషివి నువ్వు కాదు..మీ వాళ్ళే! అందరూ కలిసి మోసం చేశారు! ఏడీ ఆ అవధానెక్కడ..?'' కోపంతో ఊగిపోతూ తలుపు తెరిచాడు.

ముందు గదిలో ఉన్న అవధానిని చూసి ఉద్రేకాన్ని అణు చుకుంటూ

''నాకీ పెళ్ళి ఇష్టం లేదు! నేను వెళ్లిపోతున్నాను!'' చర చరా వెళ్ళబోయాడు.

అవధాని వెంటనే ''ఆగండి శ్రీపతిగారూ! నేను చెప్పింది విన్న తర్వాత మీకు వెళ్ళిపోవాలనిపిస్తే వెళ్ళండి!'' అరిచాడు.

శ్రీపతి వినిపించుకోక వెళ్ళబోయాడు. అవధాని చప్పున చెయ్యి పట్టుకుని ఆపాడు.

''శ్రీపతిగారూ! కాస్త శాంతించండి! దయచేసి నా మాట వినండి! ఇప్పుడు ఏం జరిగిందని అంతగా ఆగ్రహిస్తు న్నారు? ఒకనాడు అబద్ధపు పెళ్ళికి ఒప్పుకోని మీరే అబద్ధం చెప్పయినా సరే పెళ్ళి చేసుకోవాలన్న ఆలోచనలోకి వచ్చారు. నేను దీన్ని తప్పు అనడం లేదు. మంచి విషయమని అంత కంటే సమర్ధించటం లేదు. అయితే ఒకటి నిజం. ఎప్పుడూ నిండు సంసారంలో చిచ్చు రగిలించకూడదు! అలాగే ఒక అబద్ధం రెండు కాపురాలను సరిదిద్దగలిగి ఉండాలి! ఇప్పుడు జరిగింది ఇదే! ఒకనాటి మీ సమస్యే విశాల సమస్య కూడా! ఆనాడు మీరున్న మానసిక స్థితిలో నేడు ఆమె ఉంది. పురుషుడయి ఉండి కూడా మీరు నిజం చెప్పి పెళ్లి చేసుకోలే కపోయారు. పైగా ఆమె స్త్రీ! అబద్ధం చెప్పి కాపురం చెయ్యటం ఆమెకి సుతరామూ ఇష్టం లేదు! మీ ఇద్దరిదీ స్వర్గంలో కుదిరిన లగ్నం! అందుకే ఒక దశాబ్దం దాటినా గట్టిగా నిలబడి మీ ఇద్దర్నీ ఒక్కటి చేసింది?''

లాలనగా మెత్తగా చెబుతున్న అవధాని మాటలను మంత్ర ముగ్ధుడై విన్న శ్రీపతి విశాలకేసి చూశాడు.

''అవునండి! జరిగినదంతా చెప్పి మీరు నిండు హృద యంతో ఆశీర్వదిస్తేనే, నన్ను మనస్ఫూర్తిగా క్షమిస్తేనే మీ జీవి తంలోకి ప్రవేశించాలని గట్టి నిర్ణయం తీసుకున్నాను! నన్ను నమ్మండి!'' ఆమె గుండెలోని తడి కళ్ళలో కనిపించింది. శ్రీప తికి! అతని మనసు కరిగింది! ఆప్యాయంగా ఆమెకేసి చూసి నవ్వాడు.

''రేపే పిల్లలిద్దర్నీ తీసుకొద్దాం'' అన్నాడు.

విశాల తడికళ్ళతో బదులుగా నవ్వింది!

★

వారణాసి రామకృష్ణ